

UITSPRAAK

SGIM 2018-025

Van

De Geschilleninstantie Mondzorg ex artikel 3 Reglement Geschilleninstantie Mondzorg d.d. 1 januari 2017, hierna te noemen het 'Reglement', van de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Inzake

De geschilprocedure van

mevrouw **A**, wonende te B, hierna te noemen 'klaagster', tegen

zorgaanbieder de heer **C**, tandarts te B, hierna te noemen 'verweerder'.

Verweerder is via de klachtenregeling van [beroepsorganisatie] aangesloten bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg.

Verloop van de procedure

1. Klaagster heeft het geschil bij de Geschilleninstantie Mondzorg aanhangig gemaakt door het indienen van een op 29 mei 2018 ondertekend geschilformulier. De Geschilleninstantie Mondzorg heeft dit geschilformulier op 29 mei 2018 ontvangen
2. De Geschilleninstantie Mondzorg heeft het door klaagster verschuldigde griffiegeld op 29 mei 2018 ontvangen.
3. Verweerder heeft op 30 mei 2018 zijn correspondentie met de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] gestuurd aan de Geschilleninstantie Mondzorg. Hij heeft op 13 september 2018 klaagsters patiëntenkaart gestuurd aan de Geschilleninstantie Mondzorg.
4. Partijen zijn bij brief van 28 augustus 2018 uitgenodigd voor een hoorzitting op 14 september 2018.
5. De hoorzitting heeft plaatsgevonden op 14 september 2018 te Naarden. Klaagster en verweerder zijn ter zitting verschenen.

Het geschil

Klaagster verwijt verweerder dat hij tijdens controlebehandelingen niet heeft gehandeld zoals kan worden verwacht van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts. Klaagster voert hiertoe – zakelijk weergegeven – het volgende aan.

Klaagster was tot eind 2016 bij verweerder in de praktijk. Zij bezocht daar halfjaarlijks de mondhygiëniste, die dan bepaalde of een (controle-)afspraak bij verweerder was aangewezen.

De mondhygiëniste heeft klaagster tot 2014 een aantal keer een (controle-)afspraak laten maken bij verweerder, waarna klaagster verweerder ook bezocht. De mondhygiëniste heeft klaagster sinds 2014 geen afspraak meer laten maken bij verweerder.

Klaagster is eind 2016 van tandartspraktijk gewisseld. Haar nieuwe tandarts constateerde bij het eerste consult dat haar rechter volwassenhoektand volledig scheef is doorgegroeid. Een kaakchirurgische ingreep en beugel was daarom onvermijdelijk.

Het is gebruikelijk dat een hoektand rond iemands twaalfde levensjaar doorbreekt. Dat is bij klaagster niet gebeurd. Verweerder had dit tijdens de bij klaagster uitgevoerde controlebehandelingen moeten constateren en had dan een röntgenfoto moeten maken, waaruit was gebleken dat klaagsters hoektand volledig scheef is doorgegroeid. Hij heeft dit niet gedaan. Klaagster kan zich ook niet herinneren dat de mondhygiëniste dit met haar zou hebben besproken. Als verweerder dit wel had geconstateerd en de röntgenfoto wel had gemaakt, had klaagster op dat moment de noodzakelijke mondheelkundige zorg kunnen ondergaan. Op dat eerdere moment zou die zorg minder ingrijpend zijn geweest en hadden de kosten vanwege klaagsters minderjarigheid in aanmerking kunnen komen voor vergoeding op grond van een aanvullende verzekering. Klaagster heeft deze kosten nu zelf moeten dragen. Zij vordert deze kosten van verweerder, zijnde € 2.048, 82.

Het verweer

Verweerder heeft schriftelijk en ter zitting het volgende – zakelijk weergegeven – verweer gevoerd.

De mondhygiëniste heeft met klaagster besproken of zij wenste dat haar meldhoektand werd weggehaald, maar klaagster had daar geen interesse in. Dit is niet vastgelegd in klaagsters patiëntendossier, maar alleen mondeling besproken.

Verweerder heeft klaagster sinds 5 januari 2007 twee keer behandeld, en wel op 7 februari 2013 en 27 februari 2014 behandeld. Hij heeft toen ten behoeve van de cariëscontrole in klaagsters mond gekeken. Hem is toen niets opgevallen.

Er kan discussie bestaan over de vraag of iedere persisterende hoektand naar voren moet worden gehaald. Klaagsters melkhoektand stond op de goede plek. Het risico bestond dan dat zij de melkhoektand zou verliezen bij het naar voren halen van een persisterende hoektand, terwijl het goed mogelijk is om als volwassene goed te functioneren met een melkhoektand. Verweerder wist niet dat er een blijvend cupsidaat (hoektand) aanwezig was in klaagsters mond.

De beoordeling

Bevoegdheid Geschilleninstantie Mondzorg

De Geschilleninstantie Mondzorg is op grond van artikel 3 Reglement bevoegd om uitspraak te doen over een geschil dat is ingediend tegen een zorgaanbieder die bij de Geschilleninstantie Mondzorg is aangesloten. Zorgaanbieders die aangesloten zijn bij de klachtenregeling van de ANT, KNMT, NVM of ONT zijn tevens aangesloten bij de Stichting Geschilleninstantie Mondzorg en vallen derhalve onder de werkingssfeer van het Reglement (artikel 2 Reglement).

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt vast dat verweerder is aangesloten bij de klachtenregeling van [beroepsorganisatie]. Dit houdt in dat verweerder via deze klachtenregeling is aangesloten bij de Geschilleninstantie Mondzorg. De Geschilleninstantie Mondzorg acht zich dan ook bevoegd om met inachtneming van het bepaalde in het Reglement uitspraak te doen over de klacht.

Ontvankelijkheid

De Geschillencommissie Mondzorg overweegt dat het geschil betrekking heeft op ongenoegen als bedoeld in artikel 1 van het Reglement. Klaagster heeft dit ongenoegen als klacht eerst voorgelegd aan verweerder. Partijen zijn ondanks tussenkomst van de klachtenfunctionaris van de [beroepsorganisatie] niet tot een oplossing gekomen.

Klaagster heeft het griffiegeld binnen de daarvoor gestelde termijn voldaan. De Geschilleninstantie Mondzorg verklaart klaagster daarom ontvankelijk.

Inhoudelijke beoordeling

De Geschilleninstantie Mondzorg stelt voorop dat het van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts mag worden verwacht dat hij tijdens het uitvoeren van de periodieke controle bij een patiënt van 12 jaar of ouder constateert dat sprake is van een geretineerde (nog niet doorgekomen) rechterbovenhoektand (element 13) en persisterende melktand (element 53), dat met (de wettelijk vertegenwoordiger van) die patiënt bespreekt en – desgewenst – een röntgenfoto maakt, opdat kan worden beoordeeld of mogelijk sprake is van een noodzakelijke orthodontische behandeling.

Verweerder heeft klaagster tijdens de controlebehandelingen in 2013 en 2014 niet met klaagster gesproken over haar geretineerde element 13 en persisterende element 53. Verweerder heeft zijn stelling dat de mondhygiëniste dit op enig moment met klaagster heeft besproken niet met bewijs onderbouwd dan slechts die enkele mededeling. De Geschilleninstantie Mondzorg wijst dat verweer daarom als onvoldoende onderbouwd af.

De Geschilleninstantie Mondzorg is gelet op het voorgaande van oordeel dat verweerder niet heeft gehandeld wat verwacht mag worden van een redelijk bekwaam en redelijk handelend tandarts. Klaagsters klacht is daarom gegrond.

Hiermee komt de vraag aan de orde of de door klaagster gevorderde schadevergoeding toewijsbaar is.

Klaagster is eerst bekend geraakt met de onderhavige problematiek aan haar element 13 nadat zij haar nieuwe tandarts die problematiek met haar besprak. Klaagster heeft daarop gekozen de ter behandeling van die problematiek noodzakelijke mondheilkundige behandelingen te ondergaan. De Geschilleninstantie Mondzorg acht het daarom aannemelijk dat als verweerder deze problematiek in 2013 of 2014 met klaagster (en haar ouder(s)) had besproken, klaagster toen had gekozen de noodzakelijke orthodontische behandeling te ondergaan. Omdat klaagsters gebit sindsdien verder is gegroeid, acht de Geschilleninstantie Mondzorg het verder aannemelijk dat die behandeling toentertijd minder ingrijpend zou zijn geweest. De Geschilleninstantie Mondzorg acht het voorts aannemelijk dat klaagster haar kosten toentertijd ten laste had kunnen brengen van een aanvullende zorgverzekering.

Gelet op het voorgaande is de Geschilleninstantie Mondzorg van oordeel dat klaagsters schade in redelijkheid geheel aan verweerder kan worden toegerekend.

Uitspraak

De Geschilleninstantie Mondzorg oordeelt dat:

- de klacht gegrond is;
- de door klaagster gevorderde schadevergoeding van € 2.040, 82 (tweeduizend veertig euro en tweeëntachtig cent) wordt toegewezen;
- het door klaagster betaalde bedrag aan griffiegeld – zijnde € 75,00 (vijfenzeventig euro) – door verweerder aan klaagster moet worden vergoed.

Aldus uitgebracht door:

Geschilleninstantie Mondzorg
14 september 2018